15/09/2021

«Όλη του η ζωή ήταν ένας αγώνας για την τελειότητα»

/ Ιερές Μονές

Διαβάστε την επιμνημόσυνη ομιλία του Αρχιμ. Παϊσίου Δερμιτζάκη, Ηγουμένου της Μονής Παναγίας Φανερωμένης Ιεράπετρας στο πενταετές μνημόσυνο του μακαριστού Μητροπολίτου Ιεραπύτνης και Σητείας κυρού Ευγενίου:

«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί».

Αυτά τα λόγια, ακούσαμε στο ευαγγελικό ανάγνωσμα σήμερα Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατοι, αγαπητοί πατέρες και εν Χριστώ αδελφοί. Αυτά τα λόγια τα απευθύνει ο Κύριος στους μαθητές και αποστόλους για να τους προετοιμάσει και να τους προειδοποιήσει για την μεγάλη αποστολή που έχουν επωμισθεί αλλά και

για να γνωρίζουν πώς θα είναι από εδώ και στο εξής η ζωή τους. Αυτή η προειδοποίηση όμως, ισχύει και για όλους εκείνους που πιστεύουν σ΄Αυτόν και θέλουν να ζήσουν τη ζωή τους σύμφωνα με το θέλημα και τις εντολές Του. Τονίζει ο Κύριος, ότι η ζωή των μαθητών Του και των πιστών που θέλουν να Τον ακολουθήσουν, δεν θα είναι ακούραστη και άνετη, αλλά θα είναι μια ζωή γεμάτη πόνους και δοκιμασίες. Θα είναι μια ζωή προβάτων εν μέσω λύκων, όπως χαρακτηριστικά την περιγράφει σήμερα ο Χριστός. Λύκοι είναι όσοι εχθρεύονται τον Χριστό και την εν Χριστώ ζωή. Είναι όσοι προσπαθούν με μανία και δόλο να απομακρύνουν τα λογικά πρόβατα του Χριστού από την μάντρα της Εκκλησίας Του.

Η αποστολή αυτή των μαθητών του Κυρίου είναι δύσκολη. Έχει, όπως προ είπαμε, θλίψη και πόνο, απογοητεύσεις και εμπόδια. Όμως ο Χριστός δεν αφήνει μόνους τους μαθητές Του. Τους προσφέρει την ασφάλεια της Θείας Του προστασίας και τη βεβαιότητα ότι είναι δικοί Του απεσταλμένοι στο έργο της σωτηρίας όλου του κόσμου.

Τους προβάλει και τους προσφέρει τον Τίμιο Σταυρό Του. Το θείο όργανο της εκούσιας θυσίας Του. Το ακλόνητο τείχος, το ανίκητο όπλο, κατά τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, του οποίου την παγκόσμια ύψωση εορτάσαμε εχτές. Ο Τίμιος Σταυρός κατά τον Άγιο Ανδρέα αρχιεπίσκοπο Κρήτης, είναι η ελπίδα των Χριστιανών, η σωτηρία των απελπισμένων, το λιμάνι για όσους δέρνονται από τα

κύματα της βιοτικής μέριμνας, ο ιατρός για τους ασθενείς. Είναι η σκάλα που ανεβάζει στους ουρανούς, η οδός που οδηγεί προς την αρετή. Είναι πρόξενος ζωής, κατάργηση του θανάτου και απαλλαγή από τη φθορά.

Έτσι λοιπόν όλοι οι μαθητές και φίλοι του Χριστού, όλα τα λογικά πρόβατα του Κυρίου, έχουν την πανοπλία, έχουν την ρομφαία, έχουν τον Τίμιο Σταυρό δηλαδή, για να αγωνιστούν και να κατατροπώσουν τον μανιώδη λύκο, τον φθονερό διάβολο.

«Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων». Ο πνευματικός αγώνας των πιστών, δεν είναι ένας συνηθισμένος αγώνας. Ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει «Οὐδὲν τούτου βελτίων τοῦ ἀγῶνος, οὐ λαμβάνει τέλος ὁ στέφανος οὗτος». Δηλαδή, «Τίποτε ωραιότερο δεν υπάρχει από αυτόν τον αγώνα. Αυτό το στεφάνι δεν τελειώνει». Χρειάζεται επιμονή, προσευχή και πίστη. Χρειάζεται εγκράτεια, ελπίδα και θάρρος. Χρειάζεται αποφασιστικότητα, δύναμη και υπομονή. Αυτά είναι μερικά από τα χαρίσματα και τις αρετές που είχε και ο μακαριστός και πολύκλαυστος μητροπολίτης μας κυρός Ευγένιος, του οποίου τελούμε σήμερα το πενταετές ιερό μνημόσυνο. Με αυτά τα προτερήματα, πάλεψε για να βγει νικητής και θριαμβευτής από αυτή την μάχη, από αυτή την ζωή. Υπάκουσε στην προτροπή του Θεανθρώπου, για την Θεία αποστολή, και παίρνοντας δύναμη από τον Σταυρό του Κυρίου, με ανδρεία, σήκωσε τον προσωπικό του σταυρό.

Συναχθήκαμε σήμερα για να προσευχηθούμε στον Πανάγιο Τριαδικό Θεό για τον αγαπητό μας γέροντα και σεπτό ποιμενάρχη. Τον εκκλησιαστικό

άνδρα που γνωρίσαμε, που αγαπήσαμε, που ευεργέτησε και χειροτόνησε πολλούς από εμάς. Τον ταπεινό άνθρωπο που έδρασε και αγωνίστηκε με μακροθυμία, με αγάπη και οσιότητα για το ποίμνιο που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος και για όλους τους ανθρώπους που τον γνώρισαν. Τον ακούραστο εργάτη που δεν έκρυψε το τάλαντο που του έδωσε ο Θεός, αλλά το πολλαπλασίασε προς δόξα Κυρίου και της Εκκλησίας.

Πέντε χρόνια συμπληρώνονται σήμερα, από την ημέρα που αιφνιδίως εξεδήμησε προς Κύριον ο πολυαγαπητός γέροντας και σεπτός ιεράρχης. Όλη του η ζωή ήταν ένας αγώνας για την τελειότητα, για τον παράδεισο. Ένας πνευματικός αγώνας για την ορθοτόμηση του λόγου της αλήθειας του Χριστού. Άκουσε την προτροπή του Χριστού για μαθητεία του κόσμου και ακολούθησε την εντολή Του. Η βιωτή του υπήρξε παράδειγμα χριστιανικής πάλης.

Με πολύ αγάπη, με πολύ κόπο, με πολύ αγωνία, είχε δημιουργήσει μια πνευματική κυψέλη εκεί ψηλά, στην Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου του Γοργολαΐνι στις Κάτω Ασήτες Ηρακλείου. Εκεί έδωσε τον νεανικό του ενθουσιασμό και την πνευματική του πείρα για να φέρει κοντά στο Χριστό νέους κυρίως ανθρώπους και να εδραιώσει την εκκλησιαστική συνείδηση στη ζωή τους. Άνοιξε πνευματικούς δρόμους σε μικρούς και μεγάλους. Υπήρξε μοναδικός φιλόστοργος και συγχωρητικός πνευματικός πατέρας που προσέλκυε όλους σε αυτό το ιερό μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου, και κατ΄επέκταση στην εκκλησία, δια του Μυστηρίου της Ιεράς εξομολογήσεως και της λειτουργικής εκκλησιαστικής ζωής. Αλησμόνητες παραμένουν μέχρι σήμερα οι πολύωρες εξομολογήσεις, οι κατανυκτικές ακολουθίες και οι ατελείωτες πνευματικές συζητήσεις στο μπαλκόνι και στην αυλή της μονής. Διακρινόταν για την γνήσια πίστη προς τον Θεό, την αγάπη προς της Εκκλησία και την στοργή προς τον άνθρωπο. Η στάση του και η ζωή του μας ενέπνεε τον Χριστό.

Αμέτρητα πνευματικά λουλούδια διάλεξε ο γέροντας σε αυτή την χριστιανική κυψέλη, για να βγάλει το καλύτερο, το πιο καθαρό, το πιο ευωδιαστό πνευματικό μέλι. Από τα πιο όμορφα, τα πιο τρυφερά άνθη αυτής της αυλής υπήρξε και ο Σεβασμιώτατος μητροπολίτης μας κ. Κύριλλος. Πάντα υπάκουος, καταδεκτικός και πρόθυμος να αφουγκραστεί τις αγωνίες και τους αναστεναγμούς του γέροντός του. «Μεταφυτεύτηκαν» στον ευλογημένο πνευματικό κήπο της ανατολικής Κρήτης για να αφιερωθούν ολοκληρωτικά στο γεώργιο του Κυρίου και αξιώθηκε, ο Σεβασμιώτατος μητροπολίτης μας (κ. Κύριλλος), αφού διακόνησε και υπηρέτησε τον μακαριστό ιεράρχη όλα τα χρόνια της αρχιερατικής του πορείας, να καταστεί από τον αρχιποίμενα Χριστό, ο αμέσως άξιος διάδοχός του και συνεχιστής’ του

απαράμιλλου έργου του.

Ήταν τέτοιες μέρες του Σεπτέμβρη, Σάββατο 10 του μήνα, το 1994, όταν ενθρονίστηκε ο μακαριστός μητροπολίτης στην ιστορική αυτή Ιερά Μητρόπολη. Ο ενθουσιασμός και η χαρά των πνευματικών ανθρώπων και όσων τον γνώριζαν ήταν μεγάλος. Η υποδειγματική ιερατική του διακονία, το πνευματικό του στίγμα ως ηγούμενος, ιεροκήρυκας και εξομολόγος και η εν γένει εκκλησιαστική και λειτουργική του δράση στο Ηράκλειο ήταν τα φερέγγυα της μελλοντικής του αρχιερατικής πορείας. Μιας πορείας ανηφορικής, σκληρής αλλά ευλογημένης.

Με τον ερχομό του στη Ιερά Μητρόπολη Ιεραπύτνης και Σητείας ο μακαριστός ιεράρχης έβαλε τις βάσεις για μία νέα πνευματική αρχή. Έγινε ο πνευματικός φάρος του εκκλησιαστικού και ποιμαντικού ήθους. Οι αρετές που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστης, πραότης και εγκράτεια» απηχούν τη προσωπική του ζωή και το ήθος του. Έκανε πράξη την προτροπή του Ιησού Χριστού «γίνεσθε ουν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί», και διατήρησε αυτή την προτροπή, σε όλη του την ζωή.

Διαφύλαξε ως παρακαταθήκη ιερή στη ζωή του, ότι γαλουχήθηκε από τα παιδικά του χρόνια, με πολύ διάκριση από την μακαριστή πολυαγαπημένη του μητέρα, την Ροδάνθη, την ευγένεια, την καλοσύνη, την αρχοντιά και το μεγαλείο της ψυχής.

Η γνωριμία του και η συναναστροφή του με σύγχρονους αγίους και αγιασμένες μορφές της εποχής μας, σηματοδότησαν και καθόρισαν την ζωή του. Πολλές φορές αναφερόταν σε αυτές τις πνευματικές επικοινωνίες και συζητήσεις που είχε. Αυτές Τον ενίσχυαν στον καθημερινό του αγώνα και μας τις εξιστορούσε για να παίρνουμε και εμείς δύναμη Είχε τις σωστές βάσεις και εκκλησιαστικές περγαμηνές θα λέγαμε, για να αναδειχτεί ένας σοφός ιεράρχης, φιλομόναχος, απαράμιλλος λειτουργός του Ιερού Θυσιαστηρίου. Εργάστηκε σκληρά στον αμπελώνα του Κυρίου με φιλότιμο και αυταπάρνηση. Κατά την διάρκεια της θεοφιλούς ποιμαντορίας του εποίμανε με διάκριση και με δικαιοσύνη.

Ο μακαριστός μητροπολίτης, ήταν πολύ φιλάγιος. Σεβόταν και τιμούσε υπερβολικά όλους τους αγίους της πίστεώς μας. Η Παναγία ήταν η παρηγοριά του και η καταφυγή του. Εξέχουσα θέση είχαν γι’ αυτόν, οι σύγχρονοι άγιοι της Εκκλησίας μας, ο Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης και ο Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης, τους οποίους είχε γνωρίσει προσωπικά.

Σε ολόκληρη, όμως, την πορεία της ζωής του, είχε βοηθό και προστάτη τον Άγιο Γεώργιο. Αυτόν επικαλούνταν και σε αυτόν προσέτρεχε με λαχτάρα και πίστη. Από

την ενορία της πατρικής του οικίας στο Ηράκλειο, μέχρι την Ιερά Μονή Επανωσήφη όπου έγινε μοναχός. Από την Ιερά Μονή Γοργολαΐνι, που υπηρέτησε για πολλά χρόνια, όπως προ είπαμε, μέχρι τον πολιούχο και προστάτη της Ιεράπετρας, της μητροπολιτικής έδρας της επαρχίας που τον κατέστησε ο Τριαδικός Θεός να ποιμάνει, ό Άγιος Γεώργιος ήταν παρόν. «Όπου πάω συναντώ και με ακολουθεί ο Άγιος Γεώργιος», έλεγε με συγκίνηση.

Πάντοτε κατέφευγε στην προσευχή για να παίρνει δύναμη και κουράγιο αλλά και να λαμβάνει απαντήσεις σε διάφορα θέματα που τον απασχολούσαν. Όλα τα έκανε αίτημα προσευχής. Είχε πλήρη εμπιστοσύνη στο Θεό.

Ήταν πολύ φιλακόλουθος. Στήριγμά του και καταφυγή του ήταν το μέγα μυστήριο της Θείας Λειτουργίας και η Θεία κοινωνία. Λειτουργούσε πολύ συχνά και βίωνε την κάθε ακολουθία που τελούσε. Αυτό συμβούλευε και εμάς τους κληρικούς να πράττουμε. Να λειτουργούμε συχνά. «Με την προσευχή, την εξομολόγηση και την Θεία Κοινωνία, αντιμετωπίζονται οι πειρασμοί», μας έλεγε.

Δεν θα κάνουμε αναφορά στα τόσα σπουδαία και μεγάλα έργα που δημιούργησε. Ορισμένα έχουν ειπωθεί σε άλλα μνημόσυνα, και ο ίδιος βέβαια, δεν θα το ήθελε, αλλά και γιατί σίγουρα είναι περισσότερα όσα δεν γνωρίζουμε από εκείνα που γνωρίζουμε για την πολυποίκιλη δράση και προσφορά του. Έκανε πάντοτε αυτό που του υπαγόρευε η αρχιερατική του συνείδηση. Πρόσφερε πάντοτε καλοσύνη και αγάπη. Μετέδιδε πίστη και παρηγοριά. Δίδασκε με το ήθος του απλότητα και ταπείνωση. Μοίραζε θάρρος και ευγένεια. Ήταν φιλόξενος και καταδεκτικός σε κάθε άνθρωπο. Ήταν ένας Επίσκοπος αγάπης και θυσίας.

Γέροντα, πέρασαν ήδη πέντε χρόνια, όμως ακόμα πιο πολύ σε αναζητούμε. Μας λυπεί η απουσία σου. Μας λείπει η πνευματική σου αγκαλιά, το ανύσταχτο ενδιαφέρον σου για όλους μας, και το κουράγιο που μας έδινες. Ήσουν ο επίσκοπός μας, ο πατέρας μας, ο αδελφός μας, ο φίλος μας, ο συνοδοιπόρος μας. Θα βρίσκεσαι πάντα στις καρδιές μας και στη σκέψη μας. Για όλα όσα μας πρόσφερες, για άλλη μια φορά σε ευχαριστούμε από τα βάθη της καρδιάς μας. Το παράδειγμά σου, οι συμβουλές σου και οι νουθεσίες σου είναι και θα παραμένουν φωτεινός οδοδείκτης της ζωής μας. Δεν σε λησμονούμε στις προσευχές μας, και εμείς οι κληρικοί δεν σε ξεχνούμε στο θυσιαστήριο κάθε φορά που ιερουργούμε. Σε παρακαλούμε ταπεινά, μην μας λησμονείς και εσύ στο ουράνιο θυσιαστήριο όπου συλλειτουργείς με τους αγίους Αγγέλους. Τώρα που μας λείπεις, έχουμε περισσότερο ανάγκη τις προσευχές σου και τις πρεσβείες σου στον Θεό. Καλό παράδεισο πολυαγαπημένε γέροντα…